

המחלקה ב"משמר הארץ" בתור יחידה לוחמת

עכשיו, לאחר שנקבעו כבר סופית תפקידו וזיונו של "משמר הארץ" ולאחר שהכירו בכך שעליו יהיה לפעול יחד עם יחידות הצבא הסדיר, הגיע הזמן שאירגונו יותאם למלוי הצרכים הנובעים מן השרותים שיידרשו הימנו. בכדי שנוכל לשתף את עצמנו בצורות-קרב כנדרש מיחידות בצבא חדיש, שומה עלינו להכניס שנוי במושג הקיים על המחלקה. שום קצין ושום סמל לא יוכל בזמן המלחמה לשלט כראוי באותו המון רב המכונה לעתים קרובות, ב"משמר הארץ" בשם מחלקה. וכן אין זה בגדר האפשרות לבצע את האמון לקרב הנהוג כיום, מבלי שגודל המחלקה והמבנה שלה יהיו קבועים ותקינים. על המחלקה להמצא תחת פקודו של קצין, וסרג'נט מעולה – סגנו, וכן לכלול כתת-מטה, מורכבת ממפקד הכתה ושבעה רובאים: שנים בתור מקשרים והשאר לתפקידי-הבטחה כלליים. נוסף על כך צריך שתהיינה עוד שלש כתות, כל אחת מהן מורכבת ממפקד-כתה ושבעה אנשים, כשהמפקד מזוין בתת-מקלע תומסון, המספר הראשון – במקלע, והשאר – ברובים. יש לצייד כל כתה ב-4 רמוני-מילס, והמספרים חמשה וששה יהיו נמנים.

«מטיל-רימונים» מהטפוס «נורתהמפטון», אחד הסוגים החדשים של נשק כבר שנתן ל"משמר הארץ". אחד מתפקידיו העיקריים – פעולה נגד טנקים.

מחלקה כזאת מספר אנשיה יהיה 34, וכן חשוב שיהיה עוד איש, עם מכונת, שילוח את המחלקה אל הקרב עד כמה שהדבר ניתן לעשותו. (אם

אמין לב הוא יוכל להרחיק לכת מאד עם המחלקה). וימציא להם תחמושת רזרבית, מזון וכו'. אם יתגלה צורך בכך, יש להעמיד את המחלקה על 40 איש, לשם בטחון כי בצאתה לקרב תכלול לפחות 35 איש. מבנה זה יצריך קצין אחד, סרג'נט אחד, וארבעה סמלים נמוכים יותר על כל 40 איש של "משמר הארץ" – ולא יהיה בכך משום הפרזה במספר המפקדים. יחידות רבות עמוסות עתה יותר מדי בסרג'נטים, מפאת השנויים במספר אנשיהם שחלו בחדשים האחרונים. הרכב המחלקה יהיה איפוא כדלקמן:

– "קבוצת הסיוור", המורכבת מהקצין ושני מקשריו מכתת המטה. – "קבוצת הפקוד" המורכבת מסרג'נט המחלקה וממפקדי הכתות, כלומר מאלה שתפקידם לקבל ולבצע את פקודות הקצין לאחר שהוצאה לפועל פעולת הסיוור. – "הקבוצה הלוחמת", כלומר שאר אנשי המחלקה, מלבד הנהג, המהווה יחד עם מכוניתו את "קבוצת התובלה". ואין מלים בפי להדגיש עד כמה זקוקה כל מחלקה למכונית כזאת. בצורה זו תהיה המחלקה יחידה נושאת את עצמה ומוכשרת לתנועה כמקובל בצבא הסדיר.

בתנועה לקראת אויב שטרם באו אתו במגע, ישלח מפקד המחלקה כתה שתפעל בתור "חוד" המחלקה. כתה זו תתקדם בהנהלת מפקדה בריחוק של 100 ירד בערך לפני המחלקה. עליה לשלוח לפניה שני גששים, הפועלים כנוג ומתקדמים אחד-אחד לסירוגין, מתוך סיוע הדדי.

מפקד הכתה ושאר חמשת אנשיו יפעלו אף הם זוגות זוגות, מאחורי הגששים, וחריח בין כל איש לבין-זוגו צריך שיהיה 5 ירד לפחות. יש לאמן את ששת אנשי הזוגות כדלקמן: המספרים א ו ב י שאו וישמשו את המקלע; רובאי ורובאי-ירמן יהיו את הזוג השני, מפקד כתה עם סגנו – את הזוג האחרון. בדרך זו יהיו בכל כתה 2 זוגות מורכבים מרובאי ומרובאי-ירמן בכל זוג. משבאו במגע קרוב עם האויב ויש צורך לשלוח את הרובאים לפנים, על מפקד הכתה רק לומר: "הרמנים, קדימה" – והרמנים, וכן הרובאים-הרמנים המשמשים הבטחה כל אחד לבין-זוגו, יתחילו להתקדם באטיות לעבר האויב. בהטלת רימוניהם יוכלו לחפות באש על הכתה, להסתערותה האחרונה בכידונים. בעקבות הכתה הזאת ילך מפקד המחלקה עם "קבוצת הסיוור" ו"קבוצת

הפקוד". הללו תהיינה מורכבות מהמפקד ושני מקשריו, שאר שני מפקדי הכתות וכן הסרג'נט, באם יצטוו להיות במקום. הכתות, מחוץ ל"כתת החוד", תעמודנה בפקודם של סגני המפקדים שלהם – ומן הדין הוא שאלה יהיו אנשים מעולים באמת. באופן כזה ימצא תמיד מפקד המחלקה בסמוך למקום, כל אימת שיפתחו באש על "כתת החוד", ולידו מפקדי הכתות, ותהיה לו האפשרות לערוך את הסיוור ולתת את פקודותיו לאלתר. זמן של שתי דקות מספיק, על פי רוב, לבצוע הסיוור ומתן הפקודות. בעקבות "כתת הפקוד" באות "כתת הסיוע" ומיד לאחריה, "כתת התמרון", כל אחת בפקוד סגן

* הכונה היא לכך, שמשתתפים באויב מגבירה הכתה השניה את ראש שדרת-המחלקה ואילו הכתה השלישית פונה הדין בכדי לנסות ללכוד את האויב. – המער.

המפקד שלה, ומאחוריהן – המכונית.

עתה, אם נזכור שריוח של 50–100 ירד צריך שיפריד בין כתה לכתה, וריוח של 5 ירד לפחות – בין כל שני אנשים בכתה, ברור, שהמחלקה תשתרע על פני 400 ירד לפחות, ומחלקות בנות 100 אנשים, או כמספר זה בערך, עלולות לכסות שטחים נרחבים.

אין די מלים בפי בכדי להזהיר מהצטופפות, אך לעולם לא ימנעו ממנה אם מספר אנשי הכתה יהיה יותר מאשר הוצע לעיל. המשמעת החמורה לגבי הליכה והשארת עקבות בשטחים הפתוחים לתצפית מן האויר, וכן ההמנעות מדריכת שבילים בהם שכוונם עלול לגלות את החנויות והעמדות לאויב (track-discipline), הן דבר שהשגתו קשה. אם כי הוא הכרחי לכל הגנה. בגופים גדולים מדי לא יתכן לקיימו בשלמותו, אולם הדבר אפשרי במחלקה מאומנת יפה. בגודל האמור.

בהודמנות אחרת עוד נכתוב על "המחלקה בהתקפה" ונתאר כמה יפה מסוגלת מחלקה כזו למלא את תעודתה.

לאחר שפלוגות "משמר הארץ" תאורגנה מחדש לפי הקיום שצוינו ברשימה זו (ויש להניח שדבר זה כבר בוצע במקרים רבים), אפשר יהיה להתחיל באימוני יום א' לפי הכתות, וללמד כיצד חוצים דרכים, עוברים על פני קירות וגדרות, שיחים סבוכים וכיו"ב. ואז יהיה הרבה יותר פשוט להכניס את השימוש במכני"הכתה, עד אשר יתחילו האנשים להסתדר לפיהם אף ללא כל פקודות, וכן את השימוש הנכון בצירופי התנועה והאש – של המקלע, הרובה והרימון.

הצורך בתכנית מסוימת לאימוני חורף בשביל הבטליון כלו, לפי הקיום שהותוו ע"י מיניסטריון המלחמה, הוא ברור למדי, ויש הכרח בבית-ספר לקצינים וסמלים ששעוריו יתקיימו פעמיים בחודש, על מנת לתאר בהרצאה, במעשה ובהדגמה את העבודה שיש לעשותה בחודש הבא, וכיצד מלמדים אותה. בכחו של מוסד כזה להבטיח אימון אחיד לכל המחלקות, ועלידי זה שיצייר את כל הקצינים בתכנית-אימונים מעובדת ויוריקם בדרכי-ביצועה, – יכשירם למלוי תפקידם הקשה ביתר יעילות.

(„Defence“, מרץ 1942)

בְּלִי אִימָה שֶׁאֵנּוּ מְדַבְּרִים וְהוֹנִים בְּשָׂרֵי-צָבָא גְדוֹלִים וּמַצִּיבִים יָד לְחִנְיָפָעַל, לְפִנּוּלִיאָוֶן, לְסִרְלִמְוִז וְדוּמִיָּהֶם, – הִבֵּה וְנָצִיב יָד וְנָכַר גַּם לְ"מַפְסֵד הָאֶלְמוֹנִי", הֵינֵנּוּ, לְמַפְסֵד הַטּוֹב שֶׁל פִּלְגָה, מִחֻלְקָה, אוּ בָּמָה, הַפּוֹלִיָּד אֶת אֲנָשָׁיו קְדִימָה אוּ מִחֻזֵּק בְּתֻקָּה בְּעֻמְדָתוֹ – וְלֹא פָעַם נִפְל חָלָל בְּאֶלְמוֹנִי. אֵלֶּה הֵם, בְּסוּפּוֹ שֶׁל דָּבָר, שֶׁחֻלְקָם הוּא הַגְדוֹל בְּיִזְתָּר בְּנִצְחָנוּת.

גנרל ארציבלד ווייל